

РЕШЕНИЕ

№ 3926

гр. София, 30.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 01.10.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова

Юлия Раева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на
прокурора Поповска, като разгледа дело номер **5729** по описа за **2010**
година докладвано от съдия Камелия Стоянова, и за да се произнесе взе
предвид следното:

3

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1,
изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на „Б.О.К. Б. О. К.” ООД против
решение от 02.06.2010 г., постановено по НАХД № 3013/2010 г. на СРС,
НК, 22 с-в. Със същото е потвърдено НП № 22-2201439/10.12.2009 г. на
директора на Д. „Инспекция по труда” - С., с което на „Б.О.К. Б. О. К.”
ООД на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 3 от КТ е наложена
имуществена санкция в размер на 15000 лв. за нарушение по чл. 62, ал. 3
от КТ.

Касационната жалба съдържа оплаквания за неправилност на решението
поради постановяване му в нарушение на закона - касационно основание
по чл. 348, ал. 1, т. 1 вр. ал. 2 от НПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН. Иска
се да се отмени решението и да се отмени наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба – Д. „Инспекция по труда” – С. не изразява становище по касационната жалба.

С. дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административният съд С.-град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди доводите, посочени в жалбата, намира следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

С решение от 02.06.2010 г., постановено по НАХД № 3013/2010 г. на СРС, НК, 22 с-в е потвърдено НП № 22-2201439/10.12.2009 г. на директора на Д. „Инспекция по труда” - С., с което на „Б.О.К. Б. О. К.” ООД на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 3 от КТ е наложена имуществена санкция в размер на 15000 лв. за нарушение по чл. 62, ал. 3 от КТ.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че при извършване на проверка по спазване на трудовото законодателство на „Б.О.К. Б. О. К.” на 24.10.2009 г. на място в офиса ѝ, находящ се в гр. С., кв. В. и при прегледа на представени документи в Д. „Инспекция по труда” – С. е констатирано, че при прегледа на трудовото досие на Р Ф Р на длъжност охранител се установило, че с него е сключен трудов договор на 15.10.2009 г. За сключения договор е подадено уведомление по чл. 62, ал. 4 от КТ на 21.10.2009 г. в съответната териториална Д. на НАП видно от предоставената справка за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62, ал. 4 от КТ с вх. № *279/21.10.2009 г. от ТД на НАП.

От правна страна СРС е приел, че както АУАН, така и наказателното постановление са издадени от компетентни органи, изрично са посочени нарушените разпоредби и безспорно е доказано извършването на нарушението по чл. 62, ал. 3 от КТ.

Решението на първоинстанционния съд е правилно.

Спор между страните по отношение на фактите не съществува и същите са правилно установени от първоинстанционния съд. Не се спори между страните, че с лицето Румен Филчев Русев е сключен трудов договор за длъжността охранител на 15.10.2009 г., както и не се спори по отношение на обстоятелството, че е изпратено уведомление за сключения трудов договор до НАП на 21.10.2009 г., т.е. извън тридневния срок по чл. 62, ал. 3 от КТ. Съгласно чл. 62, ал. 3 от КТ в тридневен срок от сключването или изменението на трудовия договор работодателят или упълномощено от него лице е длъжен да изпрати уведомление за това до съответната териториална Д. на Националната агенция за приходите. Като е съобразил

представените по делото доказателства правилно първоинстанционният съд е направил извода, че увудомяването за сключения трудов договор е извършено извън тридневния срок по чл. 62, ал. 3 от КТ, с оглед на което е извършено нарушението на посочения текст. Неоснователно е оплакването, съдържащо се в касационната жалба за спазване на срока по чл. 62, ал. 3 от КТ с оглед на обстоятелството, че трудовият договор с лицето бил сключен на 18.10.2009 г., не на 15.10.2009 г. Видно от представения като доказателство по спора трудов договор, датата на подписване на същия действително е коригирана, но посочената дата с корекцията е именно датата 15.10.2009 г. с отбелязването „поправката е наша”, поставено след датата. Не се споделя оплакването, съдържащо се в жалбата за явната маловажност на нарушението. Съгласно чл. 414, ал. 3 от КТ работодател, който наруши разпоредбите на чл. 63, ал. 1 или ал. 2 се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 15000 лв. Самото предвиждане в КТ на имуществена санкция в посочения размер отчита обстоятелството на липсата на маловажност на извършено нарушение по чл. 62, ал. 3 от КТ. Отделно от това чл. 28 от ЗАНН е неприложим при налагане на имуществена санкция, тъй като касае единствено нарушителя, т. е. предполага извършител на нарушение, който лично носи административнонаказателна отговорност. Аргумент в тази насока е и систематичното място на разпоредбата, тъй като тя е в раздела "определяне на административните наказания", който касае само и единствено личната отговорност. В случая е наложена имуществена санкция (която не е административно наказание) на юридическо лице и не е допустимо приложението на чл. 28 ЗАНН. Но дори този възглед да не бъде споделен, нарушението не е маловажно, тъй като то е типично за вида си и не разкрива по-ниска степен на опасност за установения ред на държавно управление в сравнение с други нарушения от този вид.

Неоснователно е също така оплакването, съдържащо се в жалбата, че в наказателното постановление не е посочена дата и място на извършване на нарушението. В процесния случай административното нарушение е свързано с неизпълнението на определено задължение, а именно който не изпълни задълженията си по чл. 62, ал. 3 – т.е същото представлява деяние в една от двете му форми - бездействие. В този смисъл правилно административнонаказващият орган е посочил като място на извършване на нарушението седалището на търговското дружество и в тази връзка не е налице непосочване на мястото на извършване на нарушението.

Въз основа на изложеното тази инстанция приема касационната жалба за неоснователна. Оспорваното първоинстанционно решение като валидно, допустимо и правилно следва да се остави в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, **АДМИНИСТРАТИВНИЯТ СЪД С. – град, V-ти касационен състав**

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 02.06.2010 г., постановено по НАХД № 3013/2010 г. на СРС, НК, 22 с-в.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: